

Disse Udgifter fordeler sig saaledes:

Sekretariatet og de særlige Organisationer	14 713 085
Det internationale Arbejdsbureau	8 612 640
Den faste Domstol i Haag	2 255 555
Nybygninger	1 445 000

Hver Betalingsenhed bliver derefter 27 410,02 Frcs., saaledes at Danmarks Andel udgør 328 920,24 Frcs., hvorfra dog skal trækkes to Beløb i Refusion, tilsammen 25 072,11 hvorefter Danmarks Udgift bliver 303 848,13 Frcs.

Generalsekretæren forklarede, at Forøgelsen i Sekretariatets Budget skyldtes — bortset fra den naturlige Vækst i Lønninger o. l. — den økonomiske og finansielle Organisations og Transitorganisationens nye Arbejder, den paatænkte Konference vedrørende Kodifikation af Folkeretten og Skabelsen af Centralkomitéen vedrørende Opium. De øvrige Organisationers Budgetter er enten stabiliserede eller kræver ikke for Tiden Forøgelse af Pengemidlerne for at kunne gennemføre deres stigende Arbejde.

Det samlede Budget gav Anledning til en Generaldebat om Omkostningerne ved Forbundet og var Genstand for megen Kritik, men af mere almindelig Art.

Fra engelsk Side blev den Tanke udkastet, at Budgettet skulde vises tilbage til Kontrolkomitéen, for at denne kunde foreslaa Reduktioner til ialt 1 Million Francs; andre ønskede, at Forbundets Virksomhedsomraade skulde lægges fast ved et Program, der skulde gennemføres gradvis, og at de samlede Udgifter skulde stabiliseres omkring 25 Millioner Frcs. Den almindelige Opfattelse synes dog at være, at man ikke kunde sætte en Maksimumsgrænse for Udgifterne til en Organisation af Folkeforbundets Art, men naturligvis skulde man udøve den fornødne Økonomi i Valget af Midlerne til Arbejdets Udførelse. Tvivl blev ogsaa udtalt om, hvorvidt der ikke var gaaet for stærkt frem i Arbejdet med Afsluttelsen af internationale Konventioner; disse havde kun Betydning, hvis de ikke blot blev underskrevet og ratificeret, men fremfor alt anvendt.

Ikke mindst som Følge af den fra flere Sider hævdede Opfattelse, at Parlamenterne vanskelig kunde overbevises om Betydningen af alle de Udgifter, Forbundet havde, blev det besluttet at henlede de andre Kommissioners Opmærksomhed paa den finansielle Situation, der viste en Stigning i Budgettet for 1929 med 6 pCt. sammenlignet med 1928, og erindrede dem om Nødvendigheden af en rimelig Begrænsning i Forbundets Udgifter. Særlig bad den dem paany overveje Spørgsmaalet om de Konferencer, der var planlagt for 1929, og ind-

skrænke dem til dem, der ikke kunde udsættes til 1930. Blandt de Organisationer, Kommissionen særlig ønskede undersøgt med Henblik paa Reduktioner, var Organisationerne for økonomiske Spørgsmaal, for Transit, for Opium og humanitær Virksomhed og for Kodifikation for Folkeretten, idet man navnlig ønskede at undgaa Forøgelse af de faste Embedsmænds Antal. De som Følge deraf istandbragte Forhandlinger med de andre Kommissioner førte bl. a. til Udsættelse af de paatænkte Konferencer om Handelspolitikken, Veterinærkonferencen og Mødet af Toldtarifeksperter.

Da det ansaas for usandsynligt, at Forberedelserne til Afrustningskonferencen og Kodifikationskonferencen kunde blive færdige til næste Forsamling, blev det besluttet at fastsætte Tidspunktet for den sidstnævnte Konference til Begyndelsen af 1930, dog saaledes at et Beløb af 208 500 Frcs., kunde anvendes til Konferencens Afholdelse i Efteraaret 1929, hvis Afrustningskonferencen ikke blev afholdt samme Aar. Da den hollandske Regering har tilbudt at bidrage det Beløb (indtil 128 500 Frcs.), som er Forskellen i Udgift mellem Kodifikationskonferencens Afholdelse i Haag og Genève, er det sandsynligt, at det bliver i førstnævnte By, den vil blive afholdt.

Forhandlingerne om Personalets Aflønning gav Anledning til en livlig Debat om Principperne for Valg af Embedsmænd, disses Ansættelse og Forfremmelse, Pligter og Rettigheder m. m. Navnlig *Hambro* (Norge) og *van Eysinga* (Holland) angreb stærkt de Principper, der synes de ledende i de senere Aar. Det gjordes bl. a. gældende, at Stormagterne havde besat alle de øverste Stillinger og overhovedet dominerede i Sekretariatet, at ikke alle var opmærksomme paa, at de var internationale Embedsmænd, ikke deres Lands Repræsentanter, at de ikke burde være under politisk Paavirkning fra deres Land, og at der var for mange Diplomater i de øverste Stillinger. Heroverfor anførte Generalsekretæren, at Besættelserne af de øverste Stillinger i det væsentlige var forudbestemt af den Komité, der i 1919 forberedte Folkeforbundets Organisation, at der ikke forelaa noget Tilfælde, hvor en Regering havde søgt at øve Pres paa Embedsmænd stammende fra deres eget Land, og at det ikke ved Valget af Embedsmænd var afgørende, hvad deres tidligere Arbejde havde været, men om de var egnet til den Post, der skulde besættes.

Den almindelige Enighed, som kom til syne under Forhandlingerne om, at Tidspunktet var inde for en Revision af hele Embedsmændsspørgsmaalet, (derunder Reglementet), resulterede i Vedtagelsen af et Forslag, som, idet det mindede om Balfour Rapporten af 1920,